24/03/2024

Κεγχρεών Αγάπιος: «Μας μαθαίνουν οι Άγιες Εικόνες να τιμούμε κάθε άνθρωπο»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο κορυφώθηκαν σήμερα την Α’ Κυριακή των Νηστειών (Ορθοδοξίας), ημέρα όπου η Εκκλησία μας τιμά τη νίκη και τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας κατά των αιρέσεων, οι τριήμερες λατρευτικές εκδηλώσεις της Εορτής της Συνάξεως πάντων των εν Φθιώτιδι διαλαμψάντων Αγίων.

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας σήμερα το πρωί στον Όρθρο χοροστάτησε ο Θεοφιλέστατος **Επίσκοπος Κεγχρεών** κ. Αγάπιος, ο οποίος στην συνέχεια προηξήρχε στο λαμπρό Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο, συνιερουργούντων, του Θεοφιλεστάτου **Επισκόπου Σκοπέλου** κ. Νικοδήμου και του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτου Φθιώτιδος** κ. Συμεών.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ πλήθη πιστών όλες αυτές τις ημέρες με αμείωτο ρυθμό προσέρχονται στον Ιερό Καθεδρικό Ναό της Λαμίας, για να προσκυνήσουν τα χαριτόβρυτα Ιερά Λείψανα των Φθιωτών Αγίων, τα οποία έχουν τεθεί προς προσκύνηση και αγιασμό των πιστών.

Τον Θείο Λόγο κήρυξε ο Θεοφιλέστατος κ. Αγάπιος, ο οποίος χαρακτηριστικά μεταξύ άλλων σημείωσε:

«Η σημερινή τοπική πανήγυρις πάντων των Φθιωτών Αγίων συμπίπτει εφέτος με την Κυριακή της Ορθοδοξίας κατά την οποίαν εορτάζουμε την Αναστήλωση των Αγίων και Σεπτών Εικόνων.
Σήμερα εορτάζουμε τη νίκη της πίστεώς μας, τον θρίαμβο της Ορθοδοξίας μας. Σήμερα ενθυμούμεθα τους πολύμοχθους αγώνες των Αγίων Αποστόλων ως του ιδρυτού της Εκκλησίας της Υπάτης Αγίου Αποστόλου Ηρωδίωνος, των Θεοφόρων Πατέρων, των Ομολογητών και Εγκρατευτών, των Οσίων και Ασκητών, τις θυσίες και τα αίματα των Καλλινίκων Μαρτύρων, των Ενδόξων Νεομαρτύρων και των συγχρόνων Μαρτύρων ιδιαιτέρως δε των Αγίων της Φθιώτιδος γης, της πατρίδος σας.

Πανηγυρίζουμε, διότι η λαμπρά Ορθοδοξία μας εικοσιένα αιώνες τώρα παλεύει με όλες τις δυνάμεις του σκότους και αναδεικνύεται αιώνια νικήτρια και για να θυμηθούμε τους λόγους του Ιερού Χρυσοστόμου: «η πίστις η ημετέρα πολεμουμένη μάλλον ανθεί». Όταν πολεμείται, ανθεί περισσότερο. Συμβαίνει όμως να αγνοούμε τι συνέβη κατ' αυτές ημέρες και μάλιστα την Παρασκευή της Πρώτης Εβδομάδος των Αγίων Νηστειών του έτους 843. Αφού ο αυτοκράτορας Θεόφιλος ετελεύτησε με άσχημο τέλος, το οποίο λίγο πριν ξεψυχήσει τον οδήγησε σε μετάνοια για τον πόλεμο εναντίον των Αγίων εικόνων και αυτών που δεν ήσαν εικονοκλάστες τους οποίους «ποινές και κολάσεσι ποικιλοτρόπως» εβασάνισε, η σύζυγός του, η βασίλισσα Θεοδώρα παιδιόθεν ευσεβής και φιλόθεος, «παρευθύς έστειλε προστάγματα πανταχού, όσοι δια τας Αγίας Εικόνας ευρίσκοντο εις εξορίας και φυλακάς, όλοι να απολυθούν και να έχουν πάσαν άδειαν και άνεσιν», αποκαταστήσασα την ειρήνη στους κόλπους της Εκκλησίας και καταπαύσασα την αίρεση της Εικονομαχίας, η οποία εταλαιπώρησε την Εκκλησία και τη Βασιλεία για εκατό και πλέον χρόνια. Ζήτησε όμως από τον πατριάρχη Μεθόδιο και απ' αυτούς που πρωτοστατούσαν στον αγώνα υπέρ των Αγίων Εικόνων να προσφέρουν δέηση προς το Θεό για την ψυχή του ανδρός της Θεοφίλου. Ο Μεθόδιος συνάθροισε στην μεγάλη Εκκλησία όλον τον λαόν και το ιερατικό τάγμα και τους αρχιερείς και ο ίδιος παρών «δέησεσιν ολονύκτιον προσέφερε εις τον Θεόν υπέρ του Θεόφιλου» καθ' όλη την Πρώτη Εβδομάδα των Νηστειών, αλλά και η Θεοδώρα τα αυτά έπραττε χωριστά μετά των γυναικών της αυλής.

Κατά τον Όρθρο της Παρασκευής όμως αποκοιμήθηκε και της εφάνη ότι βρέθηκε στην κολόνα του Σταυρού και ότι κάποιοι διάβαιναν από εκεί «έχοντες διαφόρων κολαστηρίων όργανα» και αναμεταξύ αυτών είδε τον Θεόφιλο να τον σέρνουν δέσμιο, ακολούθησε και αυτή εκείνους που τον πήγαιναν στο θάνατο, όταν έφτασαν όμως στη Χαλκή Πύλη, είδε κάποιον ἄνθρωπον με υπερφυσική θεωρία που καθόταν μπροστά στην Εικόνα του Χριστού και έμπροσθεν τούτου έστησαν τον Θεόφιλο. Η βασίλισσα «κρατούσα τους πόδας αυτού τον παρεκάλη δια τον άνδρα της Θεόφιλον. Ούτος ανοίξας το στόμα του είπε προς αυτήν: «Ω γύναι μεγάλη σου η πίστις». Ήξευρε λοιπόν ότι δια τα δάκρυά σου και την πίστιν σου και δια τας δεήσεις και ικεσίες των πιστών μου θεραπόντων και των ιερέων μου γίνομαι ίλεως και συγχωρώ Θεοφίλω τω ανδρί σου». Έπειτα είπε και εις εκείνους οπού τον επήγαιναν δεδεμένον: «λύσετε αυτόν και παραδώσετε τον εις την γυναίκα του» κι εκείνη λαβούσα αυτόν ανεχώρησε αγαλλόμενη και χαίρουσα και παρευθύς εξύπνησε.

Ο Πατριάρχης Μεθόδιος στο διάστημα που εγένοντο δια τον Θεόφιλο οι προσευχές και οι δεήσεις υπό της Εκκλησίας έγραψε επί χάρτου τα ονόματα όλων των αιρετικών βασιλέων και τελευταίο στη σειρά το όνομα του Θεοφίλου και έβαλε το χαρτί κάτω από την Αγία Τράπεζα. «Φθάσασα δε η Παρασκευή» ερμηνεύει ο Άγιος Αθανάσιος ο Πάριος: «ιδού βλέπει και αυτός άγγελον τινά φοβερόν όπου εμβήκε μέσα εις τον μέγαν Ναόν» και πλησιάζων εις τον Πατριάρχην του είπεν: «εισηκούσθη η δέησις σου Επίσκοπε και έλαβε την συγχώρησιν ο Βασιλεύς

Θεόφιλος. Λοιπόν παύσε εις το εξής και μην ενοχλείς περί αυτού τον Θεόν». Ο δε Πατριάρχης θέλων να ιδή αν είναι αληθινόν το όραμα κατέβη από τον θρόνο και πιάνων το χαρτί και ξεδιπλώνων αυτό εύρεν «ω των ακαταλήπτων του Θεού κριμάτων» εξηλειμμένον θεόθεν ολότελα το του Θεόφιλου όνομα. Τούτο μαθούσα η βασίλισσα άκρως εχάρη και εμήνυσε εις τον Πατριάρχη να συναθροίσει όλον τον λαόν μετά του Τιμίου Σταυρού και των Αγίων Εικόνων στην Μεγάλην Εκκλησίαν δια να αποδοθεί εις αυτήν ο στολισμός των Αγίων Εικόνων και να φανερωθεί εις όλους το ξένον και παράδοξον τεράστιον. Έτσι αφού συνήθροισθαν την Κυριακή όλοι στην Μεγάλη Εκκλησία, με λαμπάδας ήρθε και η βασίλισσα με τον γιο της Μιχαήλ και από εκει ελιτάνευσαν μετά των Αγίων Εικόνων και το Θείον και Σεβάσμιον του Σταυρού Ξύλον και το Ιερό και Θείο Ευαγγέλιο έως ότου έφθασαν στο λεγόμενο μίλιον ανακράζοντας όλοι το «Κύριε Ελέησον». Κατόπιν επέστρεψαν στην εκκλησία και τέλεσαν την Θεία Λειτουργία αφού πρότερον αναστήλωσαν τις Άγιες και σεβάσμιες εικόνες. Από τότε οι Άγιοι εκείνοι Ομολογηταί και πάσα η Καθολική Εκκλησία απεφάσισε να γίνεται κατ’ έτος η τοιαύτη Ιερά Πανήγυρις».

Συνεχίζοντας το κήρυγμά του ο κ. Αγάπιος ανέφερε:

«Ιδού λοιπόν τι εορτάζουμε σήμερα μαζί με τους τοπικούς Αγίους σας. Την Νίκη της Ορθοδοξίας που κατά κύριο λόγο είναι Νίκη του Χριστού αλλά γίνεται και της Εκκλησίας, διότι ο Κύριος την πιστώνει σε μας τους χριστιανούς όταν εμείς αγωνιζόμαστε με πόθο τον καλόν αγώνα της πίστεως. Έτσι σύμφωνα με το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα που οι Θειότατοι Πατέρες όρισαν να διαβάζεται στις εκκλησίες σήμερα, αν Ορθοδοξία είναι ο Χριστός και οι άνθρωποι μαζί Του, ακούσαμε από τον Ευαγγελιστή Ιωάννη τον Χριστό να προσλαμβάνει τους πρώτους μαθητάς, να σχηματίζει την Εκκλησία, που είναι πρόσωπα πολλά πέριξ ενός προσώπου, του Θεανθρώπου Ιησού :«ηθέλησεν εξέλθειν ο Ιησούς εις την Γαλιλαία και εβρίσκει Φίλιππον».
Αν η Εκκλησία μας η Ορθόδοξος είναι Αποστολική, όπως ομολογούμε στο Άγιο Σύμβολο της Νικαίας, τότε το προσκλητήριο του Ιησού είναι δύο λέξεις. «Ακολούθει μοι». Ο Χριστός ως αρχηγός της Εκκλησίας ηγείται, προπορεύεται και όταν «ο Ποιμήν τα ίδια πρόβατα εκβάλη έμπροσθεν αυτών πορεύεται και τα πρόβατα αυτώ ακολουθεί». Ο Χριστός δεν ακολουθεί. Ακολουθείται. «Δεύτε οπίσω μου» μας καλεί.

Αν η Ορθοδοξία είναι ιεραποστολή «ουαί δε μοι εστίν εάν μη ευαγγελίζωμαι» κατά τον Απόστολο Παύλο. Στο σημερινό Ευαγγελικό Ανάγνωσμα βλέπουμε τον ιεραποστολικό ζήλο του Φιλίππου, βρίσκει τον φίλο τον Ναθαναήλ και του μεταδίδει το φως και την αλήθεια: «ευρήκαμεν Ιησούν, τον Υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ».

Αν η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο Χριστός του Ευαγγελίου, τότε ο Φίλιππος είναι κήρυκας του αληθινού Χριστού. Χριστός χωρίς την Αγία Γραφή δεν υπάρχει. Η Αγία Γραφή ερμηνεύεται και κηρύττεται ορθώς εν τη εκκλησία και υπό της εκκλησίας, «ον έγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι προφήται».

Αν η Ορθοδοξία είναι εμπειρία, αφού ο πιστός παθαίνει και μαθαίνει τα θεία, ζει τον Χριστό, τότε ο Φίλιππος καλεί τον Ναθαναήλ στην άσκηση, «έρχου» και στη θέα «και είδε». Έλα και ιδέ μόνος σου για να πειστείς. Και ο Ναθαναήλ για την προθυμία του να ασκηθεί εμπειρικά αμείβεται από τον στεφανοδότη Χριστό. «Σε γνωρίζω», του λέει ο Χριστός, «είσαι πραγματικός Ισραηλίτης, δεν έχεις πονηρία, σε είδα πριν να σε φωνάξει ο Φίλιππος όταν ήσουνα κάτω από τη συκιά». Και τότε ο Ναθαναήλ φωτιζόμενος υπό του Αγίου Πνεύματος φανερώνει την θεία και ανθρώπινη φύση του Ιησού: «διδάσκαλε Συ είσαι ο Υιός του Θεού, Συ είσαι ο Βασιλεύς του Ισραήλ». Αλήθεια τι είναι ο Χριστός; Ο Μονογενής Υιός του Θεού. Τι έγινε ο Χριστός; Άνθρωπος. Ραββί, διδάσκαλος: δηλαδή; Τι είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία Του; Η Βασιλεία Του «και της βασιλείας σου ουκ έσται τέλος» είπε ο

Αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παρθένο Μαρία κατά τον Ευαγγελισμό. Η βασιλεία του νέου Ισραήλ, η βασιλεία του λαού του Θεού, της νέας πνευματικής οικογένειας του Ιακώβ. Όμως, η προσωπική συνάντηση του Ναθαναήλ μετά του Ιησού δεν σταματάει εδώ, επεκτείνεται στα Έσχατα.

Αν Ορθοδοξία είναι η πρώτη και η δευτέρα παρουσία του Χριστού και αποτελείται από αγγέλους και αγίους, τότε στον Ναθαναήλ που εμπειρικά έμαθε περί του Ιησού και ορθώς ομολόγησε περί αυτού ότι είναι Θεός και άνθρωπος και Βασιλεύς του Ισραήλ, ο Χριστός απεκάλυψε και την εσχατολογική δόξα της Εκκλησίας.

«Σας διαβεβαιώνω ότι από τώρα θα ίδετε ανοικτόν τον ουρανό και τους αγγέλους του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν να συνοδεύουν και να υπηρετούν τον Υιό του ανθρώπου, ο οποίος ως Θεός είναι κύριος και των αγγέλων».

Σαν τον Φίλιππο και το Ναθαναήλ μέλη και εμείς της Ορθοδόξου Εκκλησίας Του τρεφόμαστε από το λόγο Του και τα Άγια Μυστήριά Του, ζούμε την αλήθεια Του και στην αλήθεια Του όπως έζησαν και οι έντοποι, οι δικοί σας Άγιοι που τη Σύναξή τους σήμερα εορτάζουμε. Φέρατε εις νουν το Άφθαρτο Άγιο Λείψανο του Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου πως κρατεί εις χείρας του το Άγιον Ευαγγέλιον, την αλήθεια, και περιμένων την ένδοξον Βασιλεία Του όπως και οι προ ημών Άγιοι περιμένουν εμάς «ίνα μη χωρίς ημών τελειωθώσι».

Όσο όμως περιδιαβαίνουμε σε αυτή τη γη και καινούς δε ουρανούς και γη καινήν κατά το επάγγελμα αυτού προσδοκώμεν, θα διεξάγουμε έναν διαρκή πόλεμο, είτε

εξωτερικό όπως οι άγιοι ομολογητές στην περίοδο της εικονομαχίας, είτε εσωτερικό με πεδίο μάχης την καρδιά μας. Αυτό δεν πρέπει να μας πτοεί, αλλά αντιθέτως να μας κρατύνει. Ας θυμηθούμε τον Απόστολο Παύλο στην Κόρινθο. Οι Ιουδαίοι αντέδρασαν δυναμικά στο κήρυγμα του, σχεδίασαν ακόμη και να τον πνίξουν στη θάλασσα, αλλά ο Απόστολος Παύλος ενισχυμένος από την Χάρη του Θεού έμεινε ενάμιση χρόνο στην Κόρινθο διδάσκοντας τον Λόγο του Θεού αλλά και στην Έφεσο οι ειδωλολάτρες εκεί προκάλεσαν αναταραχές στην πόλη και δημιούργησαν σκηνικό μάχης. Ο Απόστολος Παύλος θηριομάχησε εν Εφέσω «κατά άνθρωπον εθηριομάχησα» γράφει στους Κορινθίους.

Ας μη δειλιάζουμε όσο σφοδροί και αν είναι οι πειρασμοί. Ας αυξηθεί περισσότερο το ηρωικό φρόνημα μας. Άλλωστε ο Κύριος μας μας διαβεβαίωσε».

Κλείνοντας το κήρυγμά του ο κ. Αγάπιος τόνισε:

«Σύμφωνα με την ορθόδοξη διδασκαλία της Εκκλησίας μας οι πιστοί προσκυνούμε τις Άγιες Εικόνες τιμητικώς και όχι λατρευτικώς, αφού η λατρεία ανήκει κατ' αποκλειστικό τρόπο στον Τριαδικό Θεό και κατά τον Μέγα Βασίλειον «η τιμή που αποδίδουμε στις εικόνες επί το πρωτότυπον διαβαίνει», περνάει δηλαδή στο πρόσωπο που εικονίζουν. Δεν λατρεύουμε την ύλη, το ξύλο και τα χρώματα με τα οποία είναι φιλοτεχνημένη η εικόνα. Η προσκύνηση εικόνος είναι ένα παράθυρο ανοιχτό προς το Αρχέτυπο. Μέσα από την εικόνα ατενίζουμε το πρόσωπο του τιμωμένου Αγίου όπως και αυτός ατενίζει προς εμάς.

Έχει σωστά ειπωθεί ότι η Ορθοδοξία, ορθά, σωστά φρονώ, είναι ορθοπραξία. Ορθώς. Σωστά πράττω. Τούτο φαίνεται και μέσα από την παράδοση της Εκκλησίας μας περί του ασπασμού των Ιερών Εικόνων, αν και τα βιώματα μας ποικίλουν κάποιες φορές, αποτυγχάνουμε να δώσουμε την πλήρη προσοχή μας στην εικόνα καθώς νιώθουμε ότι περιμένουν κι άλλοι πίσω από μας να προσκυνήσουν. Άλλες φορές πάλι βιαζόμαστε να προχωρήσουμε στην επόμενη κίνησή μας και άλλες φορές ντρεπόμαστε και δεν θέλουμε να ανοιχθούμε μπροστά σε αυτό το παράθυρο που δείχνει προς την αιωνιότητα. Όταν όμως στεκόμαστε μπροστά σε μια Σεπτή Εικόνα, που τίθεται σε προσκύνηση, μας δίνεται η ευκαιρία να δοξάσουμε τον Θεό μέσα από το δημιούργημά Του και να εκφράσουμε τη λατρεία μας προς αυτό αφού «θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού».

Τιμάμε τις εικόνες σημαίνει, ότι τις ευλαβούμεθα. Η τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων είναι μια υποταγή, μια ταπείνωση του εαυτού μας, μια εκούσια υπακοή. Το σκύψιμο της κεφαλής μας είναι σημείο υποταγής και υπακοής. Χαμηλώνουμε το βλέμμα και κλείνουμε τον αυχένα, κάνουμε υπόκλιση μπροστά σε κάτι ή κάποιον που έχει μεγάλη αξία και είναι αξιοσέβαστο ή αξιοσέβαστος κι ο ασπασμός φανερώνει επίσης την ύπαρξη σχέσεως, τον χαιρετισμό, μάλιστα οι μοναχοί δεν λένε να προσκυνήσουμε, αλλά να χαιρετίσουμε τις εικόνες, την αγάπη.

Μας μαθαίνουν οι εικόνες πώς να τιμάμε τις ζωντανές εικόνες, δηλαδή τους συνανθρώπους μας, αλλά και αυτόν τούτον τον Σωτήρα μας Χριστό που ήρθε ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος στη γη ανάμεσα σε σπιλωμένους και υποβαθμισμένους από την αμαρτία ανθρώπους, εικόνες του Θεού όμως, «οι και στίγματα φέροντες πταισμάτων όντας αυτός η τέλεια Εικόνα του Θεού και Πατρός».

Μας μαθαίνουν οι Άγιες Εικόνες να τιμούμε, όχι μόνο όσους κερδίζουν την αγάπη και τον σεβασμό μας, αλλά κάθε άνθρωπο. Βεβαίως το πόσο αγαπώ κάποιον εξαρτάται από το πόσο επιτυγχάνω εγώ όχι το κατ' εικόνα που είναι κοινό σε κάθε άνθρωπο, αλλά το καθ' ομοίωσιν προς το οποίον τείνει κάθε άνθρωπος. Όσο πιο τέλειο είναι το καθ' ομοίωσιν τόσο πιο ξεκάθαρα μπορούμε να δούμε. Όταν σεβόμεθα τον πλησίον μας ή οποιονδήποτε άνθρωπο ως εικόνα Θεού δεν προσποιούμεθα ότι δεν υπάρχουν ατέλειες, όπως δεν παραβλέπουμε ότι η εικόνα είναι κατασκευασμένη από ξύλο και χρώματα. Γνωρίζουμε ότι αυτά τα υλικά υπάρχουν, αλλά δεν προσδιορίζουν, ούτε καθορίζουν την εικόνα. Η απώτερη αλήθεια βρίσκεται στο Αρχέτυπο, πρόκειται για μια βαθύτερη αλήθεια πέρα από την εικόνα. Όταν αναφερόμαστε στον άνθρωπο, η βαθύτερη αυτή αλήθεια είναι η εσχατολογική αλήθεια του ανθρώπου, δηλαδή ο άνθρωπος που θα συναντήσουμε στην Βασιλεία του Θεού και θα τον αγαπάμε αιώνια.

Έτσι νοηματοδοτείται και η μέριμνα της Αγίας Βασιλίσσης Θεοδώρας για την ψυχή του εικονομάχου συζύγου της Θεοφίλου. Δε της υπαγόρευσαν συναισθηματικοί λόγοι την αίτησή της να προσευχηθεί η Εκκλησία για την ανάπαυση της ψυχής του Θεοφίλου. Γνώριζε καλά από τη συμπεριφορά του ανδρός της, ότι ήταν περισσότερο ξύλο και χρώματα αυτός, η ορθή πίστη της περί των εικόνων όμως την έκανε να αντιληφθεί ότι ένεκα της πλάνης του τον Θεόφιλο δεν θα τον συναντούσε στη Βασιλεία του Θεού, για αυτό και παρακαλεί. Η σκέψη αυτή μας βοηθά να αποφύγουμε την κακοποίηση της εικόνας του Θεού στις καθημερινές μας σχέσεις. Αν έτσι σκεπτώμεθα και ζούμε, τότε δεν κατακρίνω τον αδελφό, δεν τον ζηλεύω, δεν τον εχθρεύομαι, δεν τον αδικώ, δεν τον φονεύω, δεν τον φθονώ, αλλά τον αγαπώ σεβόμενος την εικόνα του Θεού στο πρόσωπο του συνανθρώπου μου και όταν αντικρίζω την εικόνα του Χριστού σε κάθε άνθρωπο που συναντώ, τότε δοξολογικά αναφωνώ «ευλογείτε πάντα τα έργα Κύριε τον Κύριον».

Ακολούθησε κατά την τάξη η Λιτάνευσις των Ιερών Εικόνων, καθώς και η ανάγνωσις του Συνοδικού της Ορθοδοξίας.
Σήμερα το απόγευμα, θα τελεσθεί ο Μέγας Πολυαρχιερατικός Εσπερινός της Εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, ημέρα κατά την οποία πανηγυρίζει ο Ιερός Μητροπολιτικός Ναός της Λαμίας.

Στις 18:00 μ.μ. στον Πολυαρχιερατικό Εσπερινό, ο οποίος θα μεταδοθεί απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου θα χοροστάτησε και θα κηρύξει ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Θεσπιών κ. Παύλος, συνχοροστατούντων του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Σαλώνων κ. Ιγνατίου και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου